

БЪЛГАРКА

Сражението ставаше близо до града. Разнесе се слух, че неприятелските войски са много и силно напират. Тогава и стари, и млади и жени, и деца, всички се втурнаха да помагат кой с каквото може. Изпразваха се здания за болници, нареждаха се легла, събираха се цели купища долни дрехи. Луксозни файтони сновяха непрекъснато по шосето и пренасяха ранени, кервани с каруци отнасяха сандъци с гранати и патрони. Вода носеха с саки, но те не успяваха да насмогват. Към пладне слънцето припече и стана горещо. Полето около позициите беше безводно и сухо като пустиня. А с какво можеха да се сравнят няколко глътки вода, които ще разквасят засъхналите устни на тия, които изнемогваха от умора и жегата! Упорито и таинствено се мълвеше още, че от непрекъснатата стрелба топовете и картечниците тъй се ногорещили, че ако не се охладят. . . И ония, които се връщаха, още отдалеч викаха: „Вода! Вода носете по скоро!“

Зазвънтяха бакъри по кладенци и чешми. И ето многобройна тълпа, като голяма и странна процесия, се заточи от града към полето: